

З нічого світ творився

Микола Руденко

З нічого світ творився, із нічого
В душі моїй народиться рядок.
А потім випурхне — і замість нього
Лишається на серці холодок.

І так самотньо стане, так тривожно,
Неначе світ кінчається на тім —

І вже нічого врятувати не можна
Ні в домі грішному, ні у святім.

А потім знов оте нічоговічне
Розбудить зливу почуттів, думок —
І враз нікчемне, сіре, пересічне
Кудись відсунеться в глухий куток.

І зійде сонце — зійде просто в грудях,
Над серцем небо встане голубе.
І я пізнаю в незнайомих людях
Себе самого — вічного себе.

І зрозумію, що оте нічого
Не можна розгубити серед тривоги,
Бо то є іскра сяєва святого,
Для котрого єдина назва — Бог.